

Filiera de la miezul nopții

Traducere din engleză de Constantin Dumitru-Palcus

Respect pentru oameni și cărți

Biblioteca națională

1

Jack Reacher și Michelle Chang au petrecut trei zile în Milwaukee. În cea de-a patra dimineată, femeia a plecat. Când s-a întors în cameră cu cafeaua, Reacher a găsit un bilet pe pernă. Mai văzuse astfel de bilete. Toate spuneau același lucru. Fie direct, fie indirect. Biletul lui Chang era indirect. și mai elegant decât majoritatea. Nu în ceea ce privește prezentarea. Era scris cu pixul pe o filă de blocnotes ondulată de la umezeala din camera de motel. Dar era elegant ca exprimare. Folosise o comparație ca să explice, să măgulească și să-și ceară scuze simultan. Scrisese: „Ești la fel ca New York City. Îmi place să-l vizitez, dar n-aș putea locui niciodată acolo“.

A făcut ceea ce făcea el de fiecare dată. A lăsat-o să plece. Înțelegea. Nu era nevoie de scuze. Jack Reacher nu putea să trăiască nicăieri. Toată viața lui fusese o vizită. Cine putea să se împace cu aşa ceva? A băut cafeaua, mai întâi pe-a lui, apoi pe-a ei, și-a luat periuța de dinți din paharul de la baie și a plecat pe străzile întortocheate, stânga-dreapta, spre autogară. Bănuia că ea se afla într-un taxi, mergând spre aeroport. Avea un card de credit Gold și un telefon celular.

La autogără, a făcut ceea ce făcea de fiecare dată. Și-a cumpărat un bilet pentru primul autobuz care pleca în cursă, fără să-i pese de destinație. Care s-a dovedit a fi un loc îndepărtat, spre nord-vest, pe malul Lacului Superior. O direcție fundamental greșită. Acolo era mai frig, nu mai cald. Dar regulile erau reguli, aşa că s-a urcat în autobuz. S-a așezat pe scaun și a privit pe fereastră. Prin fața ochilor, se perindau câmpurile din Wisconsin, cu fân cosit și strâns în baloturi, păsuni veștejite și arbori masivi și mohorâți. Era sfârșitul verii.

Era sfârșitul mai multor lucruri. Ea pusese întrebările obișnuite. Care, de fapt, erau afirmații. Putea să înțeleagă un an. Fără discuții. Un băiat care crescuse în bazele militare din lumea întreagă și care fusese apoi detașat în baze de peste tot, cu nimic care să separe cele două perioade în afară de patru ani la West Point, o instituție cunoscută nu tocmai pentru posibilitățile de recreere, era clar că o astfel de persoană avea nevoie de un an în care să călătorească și să vadă locuri înainte de a se stabili undeva. Hai, poate doi ani. Dar nu mai mult. Și nu permanent. Să nu ne-ascundem după deget. Indicele patologic dădea semne că ceva era în neregulă.

Toate acestea spuse cu îngrijorare, nu cu intenții critice. Nu fusese mare lucru. Doar o conversație de două minute. Dar mesajul era clar. Mai clar de-atât nici că se putea. Ceva despre negare. Negarea a ce? întrebase el. Nu era ca și cum ar fi crezut în secret că viața lui era o problemă.

Tocmai asta e dovada, spusese ea.

Așa că s-a urcat în autobuzul care ducea spre locul acela îndepărtat și ar fi mers până la capăt, dacă n-ar fi făcut câțiva pași în timpul celei de-a doua opriri pentru

pauză, prilej cu care a văzut un inel în vitrina unui magazin de amanet.

Al doilea popas a avut loc spre sfârșitul zilei și s-a petrecut în partea tristă a unui orășel. Posibil, sediu administrativ al unui district. Sau o parte minoră a acestuia. Poate că aici se afla sediul departamentului de poliție al districtului. În oraș era și o închisoare. Asta era clar. Reacher văzuse birourile de cauțiune și un magazin de amanet. Servicii complete, la vedere, unul lângă celălalt pe o stradă prăpădită, dincolo de toaleta publică.

Înțepenise de la statul pe scaun. Cercetă cu privirea strada de dincolo de toaleta publică. Începu să meargă într-acolo. Fără niciun motiv anume. O simplă plimbare. Ca să se dezmorțească puțin. Pe când se aprobia, numără chitarele din vitrina prăvăliei de amanet. Șapte. Toate ascundeau povești triste. Asemenea cântecelor de la un post de radio de muzică country. Vise neîmplinite. În partea de jos a vitrinei erau rafturi din sticlă cu obiecte mai mici. Tot felul de bijuterii. Inclusiv inele. Inclusiv inele de absolvire. De la tot felul de licee. Cu o singură excepție. Acela era un inel West Point 2005.

Un inel frumos. Formă și stil conventionale, cu un filigran de aur complex și o piatră neagră, poate semiprețioasă, poate sticlă, încunjurată de o bandă ovală pe care fusese inscripționat *West Point* în partea de sus și *2005* în cea de jos. Cu litere în stil vechi. O abordare clasică. Fie din respect pentru vremurile de altădată, fie din lipsă de imaginație. Absolvenții de la West Point își concepeau singuri inelele. Așa cum voiau. O tradiție veche. Sau un vechi obicei pe deplin îndrăgit, pentru că inelele de absolvire de la West Point fuseseră primele de acest gen.

Respect pentru campanii și sărbători

Inelul era foarte mic.

N-ar fi încăput pe niciunul dintre degetele lui Reacher. N-ar fi trecut nici măcar de unghia degetului mic de la mâna stângă. Cu siguranță, n-ar fi trecut de prima încheietură a degetului. Era minuscul. Aparținuse unei femei. Posibil un duplicat pentru o iubită sau logodnică. Se mai întâmplau și astfel de lucruri. Ca un omagiu sau ca un suvenir.

Sau poate că nu.

Reacher deschise ușa magazinului și intră. Tipul de la casă ridică privirea. Era o matahală de om, murdar și neîngrijit. Avea în jur de treizeci și cinci de ani, brunet, cu grăsime din belșug peste osatura care și-așa era masivă. Cu un fel de viclenie în privire. Cu siguranță suficientă pentru a-i modela într-un fel potrivit reacția față de neașteptatul vizitator înalt de un metru nouăzeci și cinci și o sută treisprezece kilograme. Ghidat numai de instinct. Individul nu era temător. Avea sub teighea o armă încărcată. Doar dacă nu cumva era un idiot. Ceea ce nu părea să fie. Totuși, tipul nu voia să riste să pară agresiv. Dar nici servil. Avea și el mandria lui. Așa că spuse:

— Cum merge treaba?

„Nu prea bine“, răspunse Reacher în gând. „Ca să fiu sincer.“ Chang probabil că ajunsese în Seattle între timp, întorcându-se la viața ei. Dar răspunse:

— Nu mă plâng.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Arată-mi inelul ăla de absolvire.

Tipul extrase sertarul din raft și-l puse pe teighea. Inelul de la West Point se rostogolise, ca o mingă de golf minusculă. Reacher îl luă și se uită la el. Era gravat pe interior. Ceea ce însemna că nu era nici al logodnicei,

nici al iubitei. Duplicatele nu erau niciodată gravate. O veche tradiție. Nimeni nu știa de ce.

Nu era nici un omagiu, nici un suvenir. Era un inel veritabil. Aparținuse unui cadet, care-l câștigase după patru ani grei. Fusese purtat cu mândrie, fără doar și poate. Dacă nu erai mândru de locul acela, nu-ți cum-părai un inel. Nu era obligatoriu.

Pe inel era gravat *S.R.S. 2005*.

Autobuzul claxonă de trei ori. Era gata de plecare, lipsea un singur pasager. Reacher puse inelul în sertar și, după ce mulțumi, ieși din magazin. Trecând din nou pe lângă toaleta publică, se grăbi să ajungă la autobuz și-l anunță pe șofer, aplecându-se pe ușa deschisă a vehiculului:

- Rămân aici.
- Nu rambursăm biletele.
- Nu-i nevoie.
- Ai bagaj în cală?
- Nu.
- Sănătate, atunci.

Șoferul trase de o manetă și ușa se închise în fața lui Reacher. Motorul hurui și autobuzul plecă fără el. Se întoarse cu spatele la gazele de eșapament și se îndreptă spre magazinul de amanet.

2

Vânzătorul nu se arăta prea încântat când Reacher îi ceru să scoată din nou sertarul de pe raft într-un timp atât de scurt după ce tocmai îl pusese la loc. Dar se conformă și îl aşeză în aceeași poziție pe tejghea. Inelul se rostogoli din nou și Reacher îl luă și spuse:

- Ți-o amintești pe femeia care a amanetat obiectul ăsta?
- Cum aş putea? Am un milion de chestii aici.
- Ai un registru?
- Da' ce, ești polițist?
- Nu, zise Reacher.
- Tot ce e aici e legal.
- Nu mă interesează asta. Tot ce vreau e numele femeii care ți-a adus acest inel.
- De ce?
- Pentru că am fost la aceeași școală.
- Unde? În nord?
- La est de aici, zise Reacher.
- Nu se poate să fi fost colegi de clasă. Nu din 2005. Fără supărare.
- N-am de ce să mă supăr. Am terminat mai demult. Dar locul ăla nu s-a schimbat prea mult. Iar asta înseamnă

că știu cât a muncit ca să obțină inelul ăsta. De-aia mă întreb acum ce împrejurări nefericite au făcut-o să renunțe la el.

- Ce școală a fost aia? întrebă individul.
- Un loc unde te învață lucruri practice.
- Cum ar fi o școală de comerț?
- Mai mult sau mai puțin.
- Poate c-a murit într-un accident.
- Posibil, spuse Reacher.

„Sau nu într-un accident”, se gândi el. Între timp, fusese Irak, apoi fusese Afganistan. Nu tocmai ușor pentru absolvenții din 2005.

- Dar aş vrea să știu sigur, adăugă Reacher.
- De ce? întrebă din nou tipul.
- Nu pot să-ți spun exact.
- O chestie de onoare?
- Cred că am putea să spunem și aşa.
- Au școlile de comerț aşa ceva?
- Unele dintre ele.
- N-a fost nicio femeie. Inelul ăsta l-am cumpărat. Împreună cu o mulțime de alte chestii.
- Când?
- Acum vreo lună.
- De la cine?
- N-o să-ți spun cu cine fac afaceri. De ce-aș face-o? Totul e legal și perfect legitim. Așa zic organele statului. Am o autorizație și am trecut cu bine de tot felul de inspecții.
- Atunci, de ce te ferești să-mi spui?
- Sunt informații private.
- Și dacă vrea să-l cumpăr? întrebă Reacher.
- E cincizeci de dolari.

Respect pentru oameni și cărți

— Treizeci.

— Patruzeci.

— S-a făcut, spuse Reacher. Acum se cuvine să știu care e proveniența obiectului.

— Aici nu e casa de licitații Sothesby's.

— Chiar și-așa.

Omul avu o scurtă ezitare, apoi spuse:

— L-am luat de la un tip care dă o mână de ajutor la o organizație de caritate. Oamenii donează lucruri și obțin deduceri de impozite. Mai ales mașini și bărci vechi. Dar și alte lucruri. Tipul le dă chitanțe umflate pentru reducerile de impozite și apoi vinde lucrurile primite pe unde poate, cu cât poate, după care dă un cec pentru organizația de caritate. Eu cumpăr de la el mărunțisurile. Primesc ce primesc și sper să fac un profit, acolo.

— Deci, după părerea ta, cineva a donat inelul unei organizații de caritate și a primit o reducere la impozitul pe venit?

— Are logică, dacă proprietarul inițial a murit. Din 2005. L-a lăsat moștenire.

— Nu cred, spuse Reacher. Cred că o ruda l-ar fi păstrat.

— Depinde dacă ruda aceea avea ce să mănânce.

— Sunt vremurile grele pe-aici?

— Eu mă descurc. Dar magazinul ăsta e al meu.

— Și totuși, oamenii continuă să doneze pentru cauze nobile.

— În schimbul unor chitanțe contrafăcute. În final, tot guvernul mănâncă scutirile de impozite. Asistență soci-ală sub un alt nume.

— Cine e persoana cu organizația de caritate? întrebă Reacher.

— Nu-ți spun.

— De ce?

Respect pentru oameni și cărti

— Nu e treaba ta. Cine naiba ești tu?

— Doar un om care are deja o zi proastă. Nu e vina ta, desigur, dar dacă mi s-ar cere sfatul, aş fi nevoie să spun că ar fi o tâmpenie să-mi faci ziua și mai rea de-atât. Ai putea fi picătura care umple paharul.

— Acum mă amenință?

— Mai degrabă, îți prezint un fel de buletin meteo. Un serviciu public. Ca o atenționare de tornadă. Ca să te pregătești de pericole.

— Ieși din magazinul meu.

— Din fericire, nu mă mai doare capul. Am fost lovit în cap, dar acum totul e mai bine. Așa mi-a spus doctorul. O prietenă m-a convins să mă duc. De două ori. Își făcea griji pentru mine.

Proprietarul magazinului ezită din nou, după care spuse:

— De la ce fel de școală zici că era inelul ăla?

— O academie militară, spuse Reacher.

— Fără supărare, dar alea sunt pentru copii cu probleme. Sau puțin deranjați.

— Nu da vina pe copii, spuse Reacher. Vezi din ce famili provin. Ca să ți-o spun pe cea dreaptă, la școala noastră erau o mulțime de părinți care comisesează crime.

— Serios?

— Mai bine de jumătate dintre ei.

— Și voi rămâneți uniti pentru totdeauna?

— Nu lăsăm pe nimeni la greu.

— Omul ăla nu stă de vorbă cu străinii.

— Are autorizație și trece cu bine de inspecțiile de la stat?

— Ce fac eu aici este legal. Așa zice avocatul meu.

Atâtă timp cât cred asta cu sinceritate. Și cred. E de la o

organizație de caritate. Am văzut documentele. Tot felul de oameni fac asta. Chiar au reclame la televizor. Mai ales mașini. Uneori și bărci.

- Dar individul ăsta n-ar sta de vorbă cu mine, zici?
- Aș fi surprins.
- Nu e prea bine-crescut?
- Să zicem că nu l-aș invita la un grătar.
- Cum îl cheamă?
- Jimmy Rat¹.
- Pe bune?
- Așa-l știe lumea.
- Și unde l-aș putea găsi pe domnul Rat?
- Caută orice bar în fața căruia vezi cel puțin șase motoare Harley-Davidson. Jimmy va fi acolo.

¹ Rat înseamnă şobolan, în engleză. (N.t.)